

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA FOCIAC ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 2577/02)

Hotărâre

Strasbourg

3 februarie 2005

Definitivă

03/05/2005

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Fociac împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din B.M. Zupančič, *președinte*, J. Hedigan, L. Caflisch, C. Bîrsan, A. Gyulumyan, R. Jaeger, E. Myjer, *judecători*, precum și V. Berger, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 13 ianuarie 2005,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

Procedura

1. La originea cauzei se află cererea nr. 2577/02 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, Mihai Fociac („reclamantul”), a sesizat Curtea la 6 noiembrie 2000 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamantul este reprezentat de E. Sink, avocat în Petroșani. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de B. Aurescu, agent guvernamental la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, apoi de doamna R. Rizoiu, care l-a înlocuit în această funcție.

3. La 24 octombrie 2003, Curtea (Secția a doua) a decis să comunice Guvernului plângerea întemeiată pe art. 6 § 1 din convenție în privința accesului la justiție, ținând seama de neexecutarea hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în favoarea reclamantului. În temeiul art. 29 § 3, Curtea a hotărât că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

4. La 1 noiembrie 2004, Curtea a modificat alcătuirea secțiilor sale (art. 25 § 1 din regulament). Prezenta cerere a fost repartizată Secției a treia, astfel cum a fost modificată (art. 52 § 1).

În fapt

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în 1943 și locuiește în Petroșani.

1. Prima concediere a reclamantului

6. Prin decizia din 14 aprilie 1993, societatea P. („societatea”) l-a concediat pe reclamant din postul de administrator de hotel din motive profesionale. Reclamantul a formulat o contestație împotriva deciziei, pe care Judecătoria Petroșani a admis-o la 30 iulie 1993. Societatea a fost obligată să îl reîncadreze pe reclamant în funcție și să îi plătească salariul datorat pentru perioada 15 aprilie – 30 iulie 1993.

7. Această hotărâre a fost confirmată, în urma apelului reclamantului, de către Tribunalul Hunedoara la 17 decembrie 1993 și, în urma recursului reclamantului, prin hotărârea definitivă din 6 mai 1994 a Curții de Apel Alba-Iulia.

8. La o dată neprecizată, reclamantul a fost reintegrat în funcția de paznic, diferită de cea indicată în hotărârea din 30 iulie 1993.

9. La 30 august 1994, un executor judecătoresc, mandatat de reclamant, a cerut societății executarea hotărârii din 6 mai 1994 și reintegrarea reclamantului în funcția de administrator, conform hotărârii instanței.

10. La aceeași dată, angajatorul a început formalitățile necesare reîncadrării reclamantului în funcția de administrator. Formalitățile nu au fost finalizate.

11. Reclamantul a depus o plângere penală la Parchetul de pe lângă Judecătoria Petroșani împotriva directorului societății pentru neexecutarea hotărârii din 6 mai 1994. La o dată neprecizată, procurorul a emis o rezoluție de neîncepere a urmăririi penale.

2. Modificarea contractului de muncă

12. Prin decizia din 2 mai 1995, angajatorul a modificat unilateral contractul de muncă al reclamantului și l-a angajat ca lăcătuș pe motiv că nu depusese suma necesară cu titlu de cauțiune pentru funcția de administrator.

13. La 11 mai 1995, reclamantul a formulat o contestație împotriva acestei decizii.

14. Prin hotărârea din 14 decembrie 1995, Judecătoria Petroșani a admis acțiunea reclamantului și a anulat decizia. Instanța a reținut faptul că reclamantul nu fusese reintegrat ca administrator și că, în consecință, cererea angajatorului de depunere a cauțiunii nu era justificată. Instanța l-a obligat pe angajator să plătească reclamantului cheltuielile de judecată.

15. Sentința a fost confirmată prin hotărârea definitivă a Curții de Apel Alba Iulia din 3 februarie 1997.

16. Printr-o scrisoare din 20 martie 1997, reclamantul a solicitat angajatorului să îi precizeze data la care își putea relua activitatea ca administrator, conform hotărârilor instanțelor.

17. La 17 noiembrie 1997, executorul judecătoresc a informat societatea despre obligația acesteia de executare a hotărârii din 3 februarie 1997, în ceea ce privește plata cheltuielilor de judecată. În procesul-verbal nu se făcea nicio referire la anularea deciziei și nici, eventual, la reintegrarea reclamantului în funcție.

3. A doua concediere a reclamantului

18. La 3 octombrie 1995, angajatorul l-a concediat din nou pe reclamant, pe motiv că acesta nu s-a mai prezentat la locul de muncă din 22 august 1995 și că nu și-a justificat absența. Reclamantul a contestat decizia în fața Judecătoriei Petroșani care, prin hotărârea din 4 martie 1996, a admis acțiunea și a anulat decizia din 3 octombrie 1995. Instanța a reținut faptul că, atunci când l-a concediat pe reclamant, angajatorul nu a respectat procedura prealabilă prevăzută de lege. Instanța a obligat societatea să plătească cheltuielile de judecată.

19. Această hotărâre a fost confirmată, în urma apelului reclamantului, de către Tribunalul Hunedoara la 4 martie 1997 și, în urma recursului reclamantului, prin hotărârea definitivă a Curții de Apel Alba Iulia din 8 decembrie 1997.

20. Prin scrisoarea din 29 decembrie 1997, reclamantul a solicitat angajatorului să îi comunice data la care își putea relua funcția de administrator, conform hotărârilor definitive din 3 februarie și 8 decembrie 1997.

21. La 30 martie 1998, executorul judecătoresc a constatat plata de către angajator a cheltuielilor de judecată la care îl obligase instanța.

22. La 6 aprilie 1998, reclamantul a fost convocat de societate în vederea reîncadrării lui în funcție. La 13 aprilie 1998, angajatorul i-a propus funcția de paznic, pe care reclamantul a refuzat-o.

23. În consecință, la 14 aprilie 1998, reclamantul i-a trimis o scrisoare angajatorului solicitându-i reintegrarea lui în funcție, așa cum dispune hotărârea definitivă din 6 mai 1994.

4. A treia concediere a reclamantului

24. La 19 noiembrie 1998, au avut loc privatizarea societății și numirea unui nou director. La 12 mai 1999, reclamantul a depus la fostul acționar majoritar al societății, Fondul Proprietății de Stat o cerere pentru a obține asistența acestuia în litigiu. Prin scrisoarea din 30 iunie 1999, FPS l-a informat că ar trebui să se adreseze noului acționar majoritar al societății.

25. La 7 iulie 1999, societatea a emis o nouă decizie de concediere a reclamantului, care a fost anulată la 5 noiembrie 1999 printr-o hotărâre a Judecătoriei Petroșani, sesizată de reclamant. Hotărârea nu a fost atacată de angajator și, în consecință, a rămas definitivă.

26. La 23 noiembrie 1999 și 1 februarie 2000, reclamantul a scris angajatorului în vederea reîncadrării sale în funcția de administrator.

27. Prin scrisorile din 6 martie și 5 aprilie 2000, societatea l-a informat pe reclamant că nu se considera obligată să îl reîncadreze în funcție pe motiv că nu făcea parte din personalul societății în momentul privatizării și că, în consecință, hotărârile judecătorești privind reintegrarea nu îi erau opozabile.

28. Societatea a reiterat răspunsul său executorului judecătoresc la 30 noiembrie 2000 și 23 ianuarie 2001, în urma încercărilor nereușite ale acestuia din urmă de a obține executarea hotărârii din 5 noiembrie 1999.

29. La 28 februarie 2001, reclamantul a atins vârsta pensionării.

5. Cererile de plată a salariilor

30. În paralel cu cererile sale de reintegrare, reclamantul a introdus la 7 iunie 1996 o acțiune împotriva societății pentru a obține plata salariilor reactualizate pentru perioada cuprinsă între 31 iulie 1993 și data reîncadrării sale în funcția de administrator. Prin hotărârea din 3 martie 1997, Judecătoria Petroșani a respins cererea ca nefondată.

31. La 31 martie 1998, Tribunalul Hunedoara a admis apelul reclamantului și a obligat societatea la plata salariilor sale reactualizate de la 2 mai 1994 până la data reîncadrării sale efective în funcția de administrator, pe motiv că neplata rezulta din culpa exclusivă a societății. Decizia a fost confirmată, în urma recursului societății, prin hotărârea definitivă a Curții de Apel Alba Iulia din 15 octombrie 1998.

32. La 17 februarie 1999, executorul judecătoresc a informat societatea despre obligația acesteia de a plăti reclamantului salariul până la reintegrarea sa, conform hotărârilor instanțelor.

33. Întrucât societatea nu i-a plătit salariile datorate, reclamantul a introdus o nouă acțiune pentru a obține calcularea salariului reactualizat pe care societatea trebuia să i-l plătească.

34. Prin hotărârea din 10 decembrie 1999, Judecătoria Petroșani a dispus societății să îi plătească 121 052 365 lei românești („ROL”) cu titlu de salarii reactualizate pentru perioada mai 1994–noiembrie 1999.

35. Această hotărâre a fost confirmată prin hotărârea definitivă a Tribunalului Hunedoara din 11 mai 2000.

36. La 2 octombrie 2000, executorul judecătoresc a consemnat în procesul-verbal refuzul societății, prin intermediul noului director al acesteia numit în urma privatizării, de a recunoaște opozabilitatea hotărârii din 11 mai 2000 și, în consecință, refuzul de a executa decizia (*supra*, pct. 24–29).

37. Prin hotărârea din 27 octombrie 2000, Judecătoria Petroșani a respins ca nefondată contestația angajatorului împotriva executării hotărârii din 11 mai 2000, în care invoca inopozabilitatea hotărârii respective în privința societății. Această hotărâre a fost confirmată în apel prin hotărârea definitivă a Tribunalului Hunedoara din 30 ianuarie 2001.

38. La 19 aprilie 2001, reclamantul a chemat din nou în instanță societatea în fața Judecătoriei Petroșani pentru a obține reevaluarea și plata sumei dispuse prin hotărârea definitivă din 11 mai 2000. Instanța a admis cererea prin decizia din 22 iunie 2001, confirmată la 26 noiembrie 2001 de Curtea de Apel Alba Iulia.

39. Noile încercări ale executorului, din 18 și 20 iulie, 8 august 2001, 5 și 15 februarie 2002, de a obține plata de la societate nu au avut niciun rezultat.

40. O nouă contestație la executarea hotărârii din 11 mai 2000 a fost respinsă ca nefondată, în urma examinării de către instanțe cu diverse grade de jurisdicție, prin hotărârea definitivă a Tribunalului Hunedoara din 1 martie 2002.

41. La 22 februarie 2002, executorul judecătoresc a solicitat Trezoreriei și Băncii Comerciale din Petroșani sechestru asupra conturilor societății.

42. La 5 martie 2002, executorul a instituit sechestru asigurator asupra bunurilor imobile ale societății.

43. La 5 și 8 aprilie 2002, executorul a consemnat plata sumei, neactualizate, de 125 334 360 ROL și, respectiv, 130 461 246 ROL.

44. La 29 mai 2002, Judecătoria Petroșani a respins o cerere a angajatorului pentru încetarea executării silite în vederea reactualizării sumei plătite reclamantului, în valoare de 86 375 024 ROL, pe motivul nerespectării termenului prevăzut de lege.

45. La 16 și 25 iulie 2002, executorul a consemnat refuzul societății de a plăti reactualizarea solicitată de reclamant.

46. La 20 august 2002, executorul a întocmit procesul-verbal de încetare a executării silite pe motiv că nicio hotărâre nu obliga la reactualizare pentru a ține seama de rata inflației. Acesta informa reclamantul că ar trebui să se adreseze din nou instanțelor pentru o eventuală reactualizare a creanței sale.

47. Prin hotărârea din 17 octombrie 2002, Judecătoria Petroșani a admis contestația reclamantului la procesul-verbal al executorului din 20 august 2002 și a dispus acestuia din urmă să continue executarea silită până la plata sumei reactualizate.

48. La 29 noiembrie 2002, executorul a întocmit procesul-verbal de executare pentru reactualizarea creanței la data de 1 mai 2002, în raport cu rata inflației.

49. La 19 mai 2003, angajatorul a plătit reclamantului suma reevaluată a creanței, precum și cheltuielile de judecată datorate, în sumă totală de 184 681 271 ROL.

50. La 9 iunie 2003, executorul a întocmit un nou proces-verbal de încetare a executării silite, având în vedere creanța plătită integral. În concluzie, executorul nu ar mai fi efectuat un alt act ulterior

51. Ținând seama de perioada scursă până la plata efectivă, respectiv 19 mai 2003, și de faptul că suma datorată a fost recalculată în raport cu rata inflației cu începere exclusiv din data de 1 mai 2002, reclamantul a introdus la Judecătoria Petroșani o nouă acțiune împotriva executorului judecătoresc în vederea obligării acestuia la continuarea executării silite. Prin hotărârea din 8 octombrie 2003, judecătoria i-a dat câștig de cauză și a dispus executorului să continue executarea silită.

Potrivit informațiilor date de reclamant, procedura este în prezent *pendinte* în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție (anterior Curtea Supremă de Justiție).

6. Plângerea penală împotriva reprezentantei angajatorului

52. La 20 septembrie 2000, reclamantul a depus o plângere penală împotriva lui T.E., reprezentanta legală a societății, pentru neexecutarea hotărârilor definitive. Prin hotărârea din 15 noiembrie 2001, Judecătoria Petroșani condamnat-o pe T.E. pentru neexecutarea unei hotărâri definitive privind plata salariului, infracțiune prevăzută la art. 83 din Legea nr. 168/1999, precum și pentru neexecutarea unei hotărâri definitive privind reintegrarea în funcția ocupată anterior, infracțiune prevăzută la art. 84 din Legea nr. 168. Judecătoria a reținut faptul că, la data pronunțării hotărârii, niciuna dintre hotărârile definitive privind reintegrarea reclamantului în funcție și plata salariilor nu era pusă în executare și a constatat că inculpata era răspunzătoare pentru acest fapt. Instanța a acordat reclamantului 10 000 000 ROL cu titlu de despăgubiri cu titlu de prejudiciu moral.

53. Sentința a fost confirmată la 1 aprilie 2002 de Tribunalul Hunedoara și prin hotărârea definitivă din 2 iulie 2002 a Curții de Apel Alba Iulia.

II. Dreptul intern relevant

54. Legislația internă relevantă – și anume extrasele din Codul civil, Codul de procedură civilă și Codul muncii (cel în vigoare și cel abrogat) și din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești – este descrisă în Hotărârea *Roman și Hogeia împotriva României* [(dec.), nr. 62959/00, 31 august 2004].

În drept

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din convenție

55. Invocând dreptul la protecție judiciară efectivă, reclamantul se plânge de imposibilitatea de a obține executarea hotărârilor judecătorești care l-au obligat pe angajatorul său să îl reintegreze în funcție și să-i plătească salariile datorate. Acesta invocă art. 6 § 1 din convenție, ale cărui dispoziții relevante se citesc după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

A. Cu privire la admisibilitate

56. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. Pe de altă parte, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Este necesar așadar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

57. Guvernul consideră că executarea unei obligații de reintegrare a reclamantului în funcție, care necesită intervenția personală a debitorului, nu impune autorităților decât obligația de a crea și de a pune la dispoziția creditorului un sistem judiciar capabil să constrângă debitorul la executarea obligației sale. Dacă creditorul apelează la forța publică pentru a obține executarea creanței sale, autoritățile trebuie să aibă un comportament prompt, luând toate măsurile ce li se pot cere în mod rezonabil. Cu toate acestea, statul nu are o obligație pozitivă de a lua inițiativa, *ex officio*, de executare a unei asemenea obligații.

58. De asemenea, în speță, autoritățile române au jucat în mod categoric un rol activ în timpul desfășurării procedurilor judiciare inițiate de reclamant, acordându-i despăgubiri, dispunând plata de despăgubiri de către angajator și condamnarea penală a reprezentantului angajatorului.

59. Guvernul reamintește că, întrucât debitoarea era o societate particulară, refuzul său constant și expres de a-l reintegra pe reclamant, în pofida consecințelor pecuniare și penale implicate de această atitudine, nu era imputabil organelor statului. În cele din urmă, angajatorul nu poate fi obligat la reangajarea unei persoane și la colaborarea cu acesta împotriva propriei dorințe.

60. În orice caz, atunci când debitorul nu execută de bunăvoie o obligație care necesită propria sa intervenție, aceasta poate fi transformată, la cererea creditorului, în despăgubiri.

61. În consecință, Guvernul consideră că sistemul juridic românesc este efectiv capabil să garanteze executarea deciziilor de reintegrare pronunțate de instanțe.

62. Referitor la executarea obligației de plată a despăgubirilor, executorul judecătoresc și-a îndeplinit rolul, acțiunile sale având ca rezultat plata sumelor datorate.

63. Guvernul concluzionează că autoritățile și-au îndeplinit obligațiile care reveneau statului din perspectiva art. 6 din convenție, cu privire la executarea hotărârilor judecătorești favorabile reclamantului.

64. Reclamantul consideră că asistența autorităților pentru executarea deciziilor definitive pronunțate în speță a fost complet lipsită de eficiență, în măsura în care intervenția acestora a rămas fără rezultat și autoritățile nu au exercitat niciun control asupra activității executorilor judecătorești.

65. Refuzul angajatorului de a respecta hotărârile judecătorești definitive nu ar putea scuti autoritățile statului de obligațiile acestora în calitate de deținători ai forței publice, în materie de executare a hotărârilor judecătorești. Intervenția autorităților publice este necesară tocmai atunci când debitorul refuză executarea de bună voie a unei hotărâri judecătorești.

66. În ceea ce privește executarea obligației de plată a despăgubirilor, deși reclamantul a mandatat în mai multe rânduri un executor judecătoresc în vederea executării creanței sale, acesta din urmă nu și-a îndeplinit obligațiile.

67. Curtea amintește că executarea unei sentințe sau hotărâri, indiferent de gradul de jurisdicție, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din „proces” în sensul art. 6 din convenție [*Hornsby împotriva Greciei*, hotărârea din 19 martie 1997, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-II, p. 510-511, pct. 40, și *Imobiliare Saffi împotriva Italiei* (MC), nr. 22774/93, pct. 63, CEDO 1999-V].

68. Cu toate acestea, dreptul de acces la justiție nu poate obliga un stat să dispună executarea fiecărei hotărâri cu caracter civil, indiferent care ar fi circumstanțele (*Sanglier împotriva Franței*, nr. 50342/99, pct. 39, 27 mai 2003). Atunci când autoritățile sunt obligate să execute o hotărâre judecătorească și nu fac acest lucru, respectiva inerție angajează răspunderea statului în sfera de aplicare a art. 6 § 1 din convenție (*Scollo împotriva Italiei*, hotărâre din 28 septembrie 1995, seria A nr. 315-C, p. 55, pct. 44).

69. În orice caz, Curții nu i se solicită să examineze dacă ordinea juridică internă a statului poate asigura executarea hotărârilor pronunțate de instanțe. De fapt, fiecare stat contractant are sarcina de a se dota cu un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive ce îi revin. Curtea are doar sarcina să examineze dacă, în cauză, măsurile adoptate de autoritățile române au fost adecvate și suficiente (*Ruianu împotriva României*, nr. 34647/97, pct. 66, 17 iunie 2003).

70. În speță, Curtea observă, ca și Guvernul, că era vorba despre o obligație care necesita intervenția personală a debitorului, societatea particulară. Statul, în calitate de deținător al forței publice, trebuia să aibă o conduită promptă și să asiste creditorul la executare.

71. În pofida tuturor eforturilor făcute de reclamant, în nume propriu sau prin intermediul autorităților, debitorul s-a opus constant executării, preferând să suporte efectele penale și pecuniare implicate de atitudinea sa.

72. Cu toate acestea, Curtea observă că, în repetate rânduri, executorul a somat angajatorul să execute hotărârile definitive privind reintegrarea și plata despăgubirilor stabilite de instanțe.

În plus, la cererea reclamantului, instanțele au remediat de îndată cele două nereguli comise de executor în cursul executării silite, respectiv procesele-verbale de încetare a executării din 20 august 2002 și 9 iunie 2003, și au dispus continuarea executării silite. În consecință, Curtea nu poate împărtăși poziția reclamantului, potrivit căruia autoritățile nu au exercitat un control eficient asupra activității executorului.

Pe de altă parte, deși este adevărat că, așa cum subliniază reclamantul, demersurile autorităților în vederea executării hotărârilor definitive nu au condus la reintegrarea sa, nu este mai puțin adevărat că partea din hotărâri referitoare la plata sumelor datorate au fost executate în baza acțiunilor autorităților competente (*supra*, pct. 21, 43 și 49).

73. Instanțele au asistat reclamantul pe durata executării hotărârilor definitive, au condamnat-o pe reprezentanta legală a angajatorului pentru că s-a opus executării și au obligat-o la plata salariilor reactualizate datorate reclamantului, precum și a unor despăgubiri pentru prejudiciu moral.

74. Curtea consideră așadar că statul a luat toate măsurile prevăzute de lege, așa cum solicita reclamantul. În aceste condiții, refuzul debitorului de a executa obligația nu este imputabil statului.

75. Referitor la eventuala reactualizare a creanței în raport cu rata inflației între 1 mai 2002 și data efectuării plății, 19 mai 2003, Curtea observă că procedura este în prezent *pendinte* în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție. Nu se pune așadar, în speță, problema neexecutării unei hotărâri definitive.

76. În plus, Curtea observă că suma despăgubirilor plătite reclamantului de către angajator până în prezent nu este nerezonabilă, ținând seama de totalul sumelor alocate de instanțele interne și de reactualizarea efectuată în speță.

77. Curtea constată că, după 28 februarie 2001, executarea în natură a obligației de reintegrare nu mai era posibilă deoarece reclamantul împlinise vârsta pensionării. Ulterior datei menționate, acesta nu avea dreptul decât la plata unei despăgubiri pentru prejudiciul suferit ca urmare a neexecutării în natură a obligației de reintegrare în funcție.

78. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că, în circumstanțele concrete ale cauzei, statul, prin intermediul organelor sale specializate, a depus toate eforturile necesare pentru a asigura executarea hotărârilor judecătorești favorabile reclamantului. Prin urmare, Curtea concluzionează că nu a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție.

II. Cu privire la celelalte încălcări invocate

79. Reclamantul se plânde de faptul că executarea hotărârilor definitive privind reintegrarea sa în funcție și plata salariilor a depășit termenul rezonabil, constituind o încălcare a art. 6 § 1 din convenție. Întârzierea executării a implicat totodată, în opinia sa, o încălcare a dreptului său de proprietate garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1. Invocând art. 13 din convenție, acesta se plânde în cele din urmă de faptul că parchetul și instanțele nu au judecat în cel mai scurt termen plângerea sa penală din 20 septembrie 2000, îndreptată împotriva angajatorului său, încălcând astfel dreptul său la un recurs efectiv.

80. Ținând seama de ansamblul elementelor de care dispune, și în măsura în care este competentă să se pronunțe asupra susținerilor formulate, Curtea nu a constatat nicio încălcare a drepturilor și libertăților garantate de convenție sau de protocoalele sale.

Reiese că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și 4 din convenție.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate,

1. *Declară* cererea admisibilă cu privire la capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din convenție referitor la accesul la justiție în măsura în care hotărârile judecătorești definitive pronunțate de instanțele interne nu au fost executate și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. *Hotărăște* că nu a existat o încălcare a art. 6 § 1 din convenție.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 3 februarie 2005, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Vincent Berger
Grefier

Boštjan M.
Președinte

Zupančič